

N:o 51.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 april 1899.

— — — — Andra Kammaren den 19 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
angående ändrade bestämmelser i fråga om kungörande
af slutting.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 15.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag i syfte att erhålla mera betryggande bestämmelser än de nuvarande i fråga om kungörande af tiden för afslutande af ting.

Ehuru några större olägenheter af nu gällande stadgande om kungörandet af slutting icke torde hafva uppstått, i det vederbörande domhafvande i allmänhet låtit sig angeläget vara att föranstalta om dylik kungörelses uppläsande i tillräckligt god tid, anser Riksdagen motionärens förslag dock förtjena beaktande. Nuvarande lagbestämmelse synes nemligen icke innebära full trygghet för att allmänheten i god tid får kännedom om tiden för tings afslutande, och Riksdagen har sig bekant, att till följd af långsam postgång fall inträffat, då kungörelse om slutting kommit att uppläsas först en eller ett par dagar före detsamma. Visserligen utgår vadetiden först en vecka efter det domen afkunnats, och vederbörande parter torde därför, äfven om de till följd af kungörelsens sena uppläsande icke hunnit infinna sig till sluttinget, ändock haft tid

att bevara sina fatalier; men uppenbart synes vara, att lagstiftaren bör söka förebygga blotta möjligheten deraf, att tiden för sluttingen, låt vara i undantagsfall, på sätt nu omförmäls, kungöres så sent, att rättsförluster i följd deraf kunna uppkomma.

Beträffande frågan, huru den ifrågaställda lagändringen bör åvägbringas, vill Riksdagen såsom sin åsigt framhålla, att något åläggande för domaren att redan å sjelfva förhandlingsdagarne tillkännagifva dagen för tingets afslutande icke är lämpligt eller ändamålsenligt. Först och främst möter härvid det hinder, att tiden för uppsättande af alla de handlingar, som skola å sluttinget föreligga färdiga, icke kan beräknas, förrän alla förhandlingarne äro afslutade, och att äfven då det icke med bestämdhet kan sägas, hvilken dag arbetet kan blifva färdigt. Extra förrättningar kunna vålla, att arbetet å sjelfva tinget för någon tid måste läggas å sido. I fall domaren därför skulle vara skyldig att, så snart handläggningen af de till ett ting eller tingssammanträde hörande mål och ärenden vore afslutad, underrätta parterna om dagen för sluttinget, skulle han, för att vara säker på att då hafva allt färdigt, nödgas utsätta sluttinget till en långt senare dag, än eljest kunde ega rum. Härigenom skulle ofta onödigt dröjsmål vållas för parterna, under det att sluttinget nu, då domaren icke behöfver bestämma dagen för detsamma, förrän han kan beräkna, när arbetet med tinget är färdigt, ofta kan hållas långt tidigare.

Något hinder mot stadgande af skyldighet för domaren att senast viss kortare tid före sluttinget derom utfärda kungörelse torde deremot ej möta; och äfven synes det böra tagas under öfvervägande, huruvida ej annonsering i lämplig tidning bör om tiden för sluttinget ega rum.

Riksdagen får alltså anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till ändrade bestämmelser i fråga om kungörande af tiden för afslutande af ting.

Stockholm den 19 april 1899.

Med undersätlig vörndnad.